

Pojednání o stavenicko-polické linii rodu Mertů

s

ohledem na rod Schneiderů/Šnajdrů, původně
z Hodslavic

a

o významných členech rodu Mertů z větve stavenické

Rod Šnajdrů (psáno i Schneider) pochází původně z Hodslavic (okr. Nový Jičín) a je spřízněn např. i s rodem Palackých ...

S rodem Mertů se rod Šnajdrů spojil v osobě Františka Schneidera/Šnajdra (2.4.1870, Žerotín č.p.10 – 8.12.1940 Dubčany), řídícího učitele. František Šnajdr byl synem Františka Schneidera (24.11.1829, Hodslavice č.p.42 – 2.10.1913, Žerotín č.p.2), hajného knížat Lichtensteinů v Žerotíně a Terezie (15.4.1845, Klopina č.p.31 – 22.4.1900, Žerotín č.p.54), dcery Vavřince Štencla/Stenzela (nar. 3.4.1818 v Klopíně č.p.31) a Marianny Šubrtové/Schubertové (nar. 5.9.1822 v Úsově č.p.58).

František Šnajdr¹, řídící učitel, se dne 31.5.1898 v Polici oženil s Josefou (6.2.1871, Police č.p.41 – 9.10.1922, Olomouc), dcerou Františka Klimka (19.6.1842, Postřelmov č.p.16 – 1.7.1907, Olomouc), hostinského v Polici č.p.41 a Marianny (9.9.1841, Police č.p.41 – 4.3.1918, Police), dcery Josefa Merty (3.10.1816, Stavenice č.p.16 – 18.12.1898, Stavenice), hostinského v Polici č.p.41 a Marianny (nar. 5.5.1821, Police č.p.41), dcery Isidora Jarolíma (ca 1786-28.11.1838, Police č.p.41), hostinského v Polici č.p.41.

V osobě Josefa Merty, zástupce polické větve rodu Mertů, se již dostáváme do Stavenic, na grunt č.p.16, kde rod Mertů po generace hospodařil ...

Josef Merta byl synem Jana Nepomuka Merty (1.1.1770, Stavenice – 2.11.1820, Stavenice č.p.16), rolníka na rodovém gruntu ve Stavenici č.p.16 a Magdaleny (nar.

¹ synem Františka Šnajdra a Marianny Klimkové byl František Dobroslov Šnajdr (5.8.1900, Police č.p.41-16.2.1982, Olomouc), učitel, který se dne 13.2.1924 oženil s Marií Novákovou (2.12.1901, Štěpánov-5.9.1975, Přerov). Z manželství se narodil Dušan František Šnajdr (25.5.1925, Olomouc-14.5.2000, Přerov), který se dne 30.8.1952 oženil s Oluší Cvakovou (11.4.1925, Ostrava-2.5.1986, Přerov). Z tohoto manželství se narodily 3 děti:

- syn Ivo (26.7.1962, Přerov-20.6.2004, Přerov), který má s manželkou Yvetou, roz. Zbožínkovou (nar. 25.1.1965, Přerov) dceru Adrianu Šnajdrovou (nar. 2.5.1988, Přerov) a syna Dalibora Šnajdra (nar. 11.2.1992, Přerov)
- dcera Renata (20.2.1954, Přerov-7.10.2013, Přerov), která má z prvního manželství s Lubomírem Šeránkem (nar. 4.10.1954) syna Marcela Černockého (nar. 10.5.1977, Přerov), který má s bývalou manželkou Petrou Šimberskou (nar. 8.7.1984) dceru Sabinu Černockou (nar. 16.3.2006). Z druhého manželství Renaty, roz. Šnajdrové s Josefem Černockým (nar. 4.1.1942), má syna Luďka Černockého (nar. 8.12.1984, Přerov)
- a dcera Alice (nar. 31.7.1957, Přerov), provdaná dne 18.1.1982 za Zdeňka (Josefa) Štěpánka (nar. 28.5.1958, Přerov). Z manželství se narodily 2 děti – syn Ondřej Štěpánek (nar. 18.4.1982, Přerov), který má s manželkou Terezou, roz. Volkovou (nar. 15.6.1985, Přerov) syna Karla Štěpánka (nar. 17.10.2017, Přerov) - a dcera Barbora Štěpánková (nar. 8.2.1985, Přerov), která má s manželem Tomášem Valouchem (nar. 16.9.1982) 2 děti – syna Jonáše Valoucha (nar. 20.6.2013, Praha) a syna Mikuláše Jana Valoucha (nar. 20.9.2016, Praha)

22.7.1783, Třeština č.p.20), dcery Josefa Jilka, rolníka v Třeštině č.p.20, se kterou se oženil ve farním kostele v Dubicku dne 9.11.1800. Otcem Jana Nepomuka Merty byl Václav Merta (nar. kolem r. 1742 - 29.8.1800, Stavenice č.p.16), rolník ve Stavenici č.p.16. Matkou Jana Nepomuka Merty byla Kateřina (6.1.1743, Stavenice - 4.8.1822, Stavenice č.p.10), dcera Tomáše Smékala (19.12.1705, Stavenice), rolníka ze Stavenic, se kterou se Václav Merta oženil r. 1763 ve farním chrámu v Mohelnici ...

významní členové rodu Mertů z větve stavenické

Významné členy rodu Mertů z této rodové větve lze najít zejména v potomcích Václava Merty (ca 1742 - 29.8.1800) a jeho manželky Kateřiny, roz. Smékalové (6.1.1743-4.8.1822). ...

Prvním z nich je jeden z vnuků výše uvedené dvojice, a to syn jejich syna Ignáce Merty (7.1.1766, Stavenice - 27.8.1831, Litovel) - zaměstnanec c.k.pošty v Prostějově, Olomouci a měšťana v Litovli, a Eleonory Sýkorové:

- JUDr. Johann Merta Edler von Mährentreu (28.4.1808, Olomouc č.p.409 - 24.3.1880, Jihlava č.p.60), který byl zemský moravsko-slezský advokát, c.k. purkmistr Jihlavy (v letech 1871 až 1874), rytíř Řádu Františka Josefa. Majestátem císaře Františka Josefa I. ze dne 20.11.1874 byl povýšen do šlechtického stavu s predikátem „*Edler von Mährentreu*“ (tj. šlechtic z Mährentreu). Dne 30.5.1836 se v Litovli oženil s Emilií (13.6.1808, Litovel č.p.163 - 22.12.1838, Jihlava č.p.170), dcerou Antonína Schneidera z Litovle. Z tohoto manželství se narodil syn Ing. Adalbert Hermann Johann Nepomuk Merta Edler von Mährentreu (23.4.1837, Litovel - 3.5.1920, Vídeň), který vystudoval vysokou technickou školu a zakotvil jako vrchní inspektor a inženýr státních drah. Mimo jiné vynikl též jako žurnalista a humorista. Druhým dítětem Johanna Merty a Emilie, roz. Schneiderové byla dcera Emilie Eleonora Rosalia Mertová (16.12.1838, Jihlava č.p.170 - 24.12.1838, Jihlava č.p.170). Po smrti své první ženy Emilie se Johann Merta, dne 31.3.1864 v Jihlavě, podruhé oženil, a to s vdovou Mathildou Franziskou Broschovou, roz. Schicklovou (9.2.1821, Vídeň, Spittelberg č.p.134 - 5.12.1890, Vídeň, Salesianer Gasse č.p.26)

Další větev významných členů rodu Mertů vychází od Jana Nepomuka Merty (1.1.1770 - 2.11.1820) a Magdaleny, roz. Jilkové (nar. 22.7.1783), konkrétně od jednoho z jejich synů - od Jana Merty ...

Jan Merta (10.5.1806, Stavenice č.p.16 – 28.12.1886, Bratislava, Donaustrasse č.p.25), filosof, „c.k. capitaneus IR č. 9“, později hejtman 12. pěšího pluku rakouské armády. Jan Merta původně studoval na „filosofa“, studii však zanechal a dne 27.4.1829 vstoupil do armády, kde pak setrval až do 30.4.1860, kdy byl povýšen na hejtmana I. třídy a pensionován. Dne 23.9.1835 se oženil s Josefou Soribe/Seribe či Serilbe, pocházející snad z Rumunska. Svých sedm dětí nechali učit česky. Tři jejich synové sloužili jako důstojníci v Čechách ve vojsku, později v Polsku. C.k. hejtman I. tř. Jan Merta zemřel dne 28.12.1886 v Bratislavě (tehdy Prešpurku), již jako vdovec, ve svém domě na Donaustrasse č.p.25.

Děti:

Nejstarší z dětí byla dcera Ida Anna Antonie, nar. 30.3.1835, která se narodila ještě před uzavřením sňatku svých rodičů.

Nejstarší syn - Emanuel Jan Křtitel Merta se narodil dne 3.11.1836 v Rábu (Győru) v Uhrách a ve vojenské kariéře dosáhl nejvíce ze všech synů. Dne 23.9.1851 byl odveden k pěšímu pluku čís. 41 „baron Sivkovich“. Dne 1.8.1854 avansoval na podporučíka II. třídy v pěchotním pluku č. 6 Johanna hraběte Coronini-Cronberga. Dne 13.4.1859 na podporučíka I. třídy. Dne 13.5.1859 se stal nadporučíkem, dne 12.6.1865 hejtmanem II. třídy, dne 1.10.1871 byl povýšen na hejtmana I. třídy, dne 1.5.1873 povýšen na majora. A v hodnostech pokračoval dále. Dne 1.4.1876 se stal podplukovníkem, dne 1.5.1879 plukovníkem, dne 1.5.1885 generálmajorem a dne 1.5.1890 byl jmenován do hodnosti „feldmarschalleutnanta“ (tj. polním podmaršálkem). Aktivní vojenskou kariéru završil dne 1.5.1898, kdy byl povýšen do hodnosti „feldzeugmeistera“ (tj. polního zbrojmistra). Dne 1.7.1899 byl pensionován.

Za své zásluhy a dlouholetou činnost v armádě byl dne 1.6.1899 císařem Františkem Josefem I. povýšen do stavu svobodných pánů („Freiherr von Merta“, česky „baron z Mertů“/„baron Merta“).

Emanuel Jan Freiherr von Merta, byl velitelem IX. armádního sboru a velícím generálem v Josefově „Josefstadt“ (Jaroměř) v Čechách, c. k. skutečným tajným radou, držitelem pěšího pluku č. 94, rytířem Řádu Železné koruny I. tř., rytířem Řádu Františka Josefa, majitelem Vojenského záslužného kříže s válečnou dekorací, majitel Vojenské záslužné medaile na červené stuze, majitel Válečné medaile a vojenského služebního znaku II. tř. pro důstojníky, norského Řádu sv. Olafa a Toskánského vojenského záslužného řádu.

Od 1.10.1855 až do 1.7.1857 byl učitelem pluku kadetní školy v Olomouci. Od dubna až do července roku 1859 byl batail. adjutantem. Od 1.10.1861 byl frekventantem válečné školy. Dne 1.11.1863 byl přidělen generálnímu štábu. Od 1.4.1864 působil u generálního štábu II. armádního velitelství ve Veroně. V době Prusko-Rakouské války v roce 1866 byl přiřazen k železničnímu oddílu jižní armády, pak se stal frontovým komisařem v Gradišce (zúčastnil se např. bitvy u Custozy). Od 1.10.1866 působil na velitelství v Zadaru. Od 1.5.1868 působil u vojenského zeměpisného velitelství v Sibini. Od 1.5.1871 byl jmenován náměstkem říšského ministra války u královského uherského komunikačního ministerstva pro řízení komunikační výstavby v Uhrách a Sedmíhradsku. V září roku 1871 se při štábu 31. pěší divize dobrovolně zúčastnil velkého vojenského cvičení a závěrečných manévřů mezi městy Pešť a Vacov (Uhry). Od 1.11.1876 byl činný v kanceláři pro operativní a významné práce generálního štábu a od 1.5.1879 byl k dispozici náčelníkovi generálního štábu, který mu

svěřil vědecko-odborné a zvláštní práce. Roku 1880 se zúčastnil jako člen vojenské komise velkých manévrů v Itálii. Od 5.9.1882 byl velitelem pěšího pluku č. 50 a jako takový se zúčastnil velkých manévrů roku 1883 v krajině u Máros Vasárhely (Uhry). Roku 1884 byl jmenován velitelem 1. horské brigády v Mostaru (zde se zúčastnil manévrů mezi Autovacem a Ulokem). Dne 1.1.1886 byl jmenován velitelem Válečné školy ve Vídni („*Kriegsschule*“). Roku 1887 se zúčastnil inspekční cesty s generálním štábem po západní Haliči a roku 1891 se zúčastnil závěrečných manévrů u Schwarzenau jako znalec - rozhodčí. Roku 1892 se zúčastnil inspekční cesty s generálním štábem po Slavonii a po východní Haliči. Roku 1894 se zúčastnil velké inspekční cesty s generálním štábem po Kraňsku a Přímoří. Dne 21.6.1894 byl pověřen velením 9. armády a velel 9. armádě na velkých manévrech u Lanškrouna, kterých byl přítomen i císař František Josef I.. Dne 5.10.1894 byl jmenován velitelem 9. armády u příležitosti manévrů u Hradce Králové, dále roku 1896 u Jičína a roku 1897 u Sobotky.

Baron Merta dne 31.8.1899 náhle umírá. Je pochován na hřbitově ve Worochtě (dnes z části na území Polska a z části na území Ukrajiny).

Dne 6.2.1890 se v Josefově (Jaroměř) oženil s Klotyldou Grünewaldovou (naroz. dne 29.12.1864 - 1939) z Worochty u Belce v Haliči (Polsko/Ukrajina). Z tohoto manželství vzešly 2 dcery: dcera Klotylda Antonie Marie (23.10.1894, Josefov - 8.4.1980, Lodž, Polsko) a dcera Marie Josefa Pelagie (7.7.1897, Worochta - 19.7.1964, Štětín, Polsko).

Klotylda Antonie Marie se dne 26.6.1923 provdala za příslušníka starého polského šlechtického rodu - Tadeáše Vojtěcha hraběte Komorowského / „*Graf von Liptowa und Orawa-Komorowski*“ / (erb Korczak) (5.5.1899, Zakopane - 6.2.1969, Wadowice), manželství bylo později rozvedeno. Podle některých pramenů bylo manželství bezdětné, z jiných pramenů se dozvídáme, že z tohoto manželství pocházel jistý Josef Jerzy hrabě Komorowski, který se oženil s Julií Olgou baronkou Zoegé von Manteuffel.

Marie Josefa Pelagie se provdala za Ruperta Pawelského (27.3.1895-22.4.1941, Dachau), majora 26. hulánského pluku polské armády, který zemřel v koncentračním táboře Dachau. Těmto se dne 10.6.1937 narodil syn prof. Witold Pawelski, působící na Technické univerzitě v Lodži, Technické univerzitě v Lublinu a Technické univerzitě v Poznani. Prof. Witold Pawelski je také držitelem mnoha státních vyznamenání (např. Zlatý kříž za zásluhy (1981), Rytířský kříž Řádu renesance polské („*Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski*“) (2002), atd.). Dne 18.3.1939 se z manželství narodila dcera Žofie, provdaná Wysocka.

Další z potomků Jana Mertý a Josefy Soribe byl:

Karel Merta (14.10.1839), bez bližších informací o jeho životě.

Dále voják/ důstojník:

Ignác Merta (2.11.1841,Pešť - 6.9.1890, Przemysl) byl, jako absolvent ženijní akademie, dne 1.9.1861 jako podporučík k 58. pěšímu pluku zařazen. Dne 1.5.1866 avansoval do hodnosti poručíka I. třídy, dne 4.7. 1866 byl nadporučíkem, dne 1.5.1875 hejtmanem II. třídy, dne 1.11.1876 hejtmanem I. třídy. Dne 1.5.1886 byl povýšen na podplukovníka a dne 1.5.1889 dosáhl hodnosti plukovníka. Ignác Merta zemřel dne 6.9.1890 v Przemyslu nepřírozenou smrtí. Jako hejtman I. třídy se dne 22.11.1879 oženil s Wilhelminou Mulley (Arco, Itálie -

8.6.1886, Weitenstein/Vitanje, okr. Cilli/Celje ve Štýrsku/Slovinsku). Rodina Mulley roku 1819 zakoupila od rodu Lenzendorfů panství Weitenstein/Vitanje, věnovali hutnictví a těžarství. Ignác Merta v letech 1862 až 1863 vyučoval na kadetní škole. Roku 1866 byl velitelem setniny, roku 1867 byl pověřen jako praktický cvičitel velením brigády ženijního oddílu, v posledních třech měsících roku 1867 až červen roku 1868 byl opět učitelem kadetní školy, dále pak až do května roku 1869 byl velitelem setniny. Do konce října roku 1872 byl učitelem na kadetní škole ve Lvově. Následně byl zařazen jako důstojník generálního štábu při XXIV. pěší brigádě. Roku 1875 podnikl cvičební cestu s generálním štábem v prostoru Liberec – Jičín. Od 1.7.1876 byl přidělen ke generálnímu štábu 58. pěší brigády v Terezíně, pak byl až do konce dubna roku 1878 u štábu XII. pěší divize v Krakově, pak až do konce dubna 1879 jako zeměpisec u 5. vojenského zeměpisného oddělení v Cilli/Celje. Do konce dubna roku 1880 byl u zeměpisného oddílu v severozápadním Chorvatsku, pak jako náměstek ředitele VII. a VIII. vojenského zeměpisného oddělení v Uhrách. Od 1.5.1883 do 28.10.1885 byl jmenován šéfem generálního štábu 10. pěší divize, pak byl přeložen k pěšímu pluku č. 15, jako velitel 3 batalionu a správcem komory ve Lvově. Dne 21.4.1889 byl přeložen k c.k. zeměbraně a přidělen jako velitel c.k. haličského zeměbranného pluku, k 59. zeměbrannému batalionu v Przemyslu.

Další v pořadí byla dcera:

Otýlie Mertová (2.10.1845), o které se neví víc bližšího.

Následuje dcera:

Josefa Johanna Mertová (18.11.1849 – 27.3.1888, Rzeszow), která se provdala za Lepolda šlechtice z Powů („*Edler von Powa*“), (26.5.1834, Vojnice č.p.1 – 11.5.1916, Graz, Parkstrasse č.p.11).

Leopold šlechtic Powa byl vojákem. Byl velitelem c.k. dragounského pluku č. 2, členem výstrojní komise č. 4 v Rzeszowě (Polsko), držitelem Vojenského služebního odznaku II. třídy pro důstojníky, Vojenského záslužného kříže, Vojenské záslužné medaile, rytířem Řádu Železné koruny III. třídy. Dne 1.8.1898 byl povýšen do hodnosti generálmajora a pensionován.

Císař František Josef I. povýšil c.k. plukovníka Lepolda Powu do rakouského šlechtického stavu s čestným titulem „*šlechtic*“ („*Edler von*“), majestátem daným ve Vídni dne 29.3.1898.

Z manželství se narodily 2 dcery:

Marie von Powa, o které se neví víc bližšího.

Irena von Powa (nar. 26.1.1885), spisovatelka a překladatelka, která se (asi roku 1910) provdala za člena větve starého skotského šlechtického rodu „*Guthrie*“, jež zakotvila v 17. století v Polsku – Dr. Alexandra von Guttry (25.1.1887 – 2.2.1955, Lodž). Dr. Alexander von Guttry byl známým spisovatelem, překladatelem z polského jazyka do německého a opačně, literárním kritikem a novinářem. Z manželství s Irenou von Powa se jim narodil syn Krystian de Guttry (2.2.1921 – 1.8.1999). Krystian de Guttry je otcem Alexandra de Guttry (nar. 16.1.1953), který žije se svojí rodinou v Itálii a je hlavou klanu „*Guthrie of Guthrie*“ („*21st Chief of Clan Guthrie*“).

Druhou ženou Leopolda šlechtice Powy se mu, dne 14.11.1891, stala Amalie Siegler von Eberswald (11.3.1847, Izdebnik, Wadovice /Halič/ - 27.12.1918, Graz, Parkstrasse č.p.11), dcera Heinricha Sieglera von Eberswald (26.4.1808, Bratislava - 11.8.1877), jehož otec c.k. hejtman Georg Franz Josef (nar. 11.9.1779, Fulda, Německo - 14.5.1840, Vídeň), byl roku 1834 povýšen do šlechtického stavu s čestným titulem "šlechtic z Eberswaldu" („*Edler von Eberswald*“). Matkou Amalie byla Karoline (von) Kortům (nar. 18.12.1819, Myslenice (Halič) - 7.1.1904).

Bratrem Amalie Sieglerové von Eberswald byl Heinrich Freiherr Siegler von Eberswald (28.11.1848 Izdebnik, Wadovice - 25.3.1926, Vídeň), c.k. polní podmaršálek, („*Feldmarschalleutnant*“), který měl za manželku Johannu von Pongratz (5.2.1872-24.6.1945, Vídeň).

Rod Pongratzů patřil mezi „*uhlobarony*“ ve Slovinsku. Pongratzové vlastnili několik panství ve Slovinsku (např. Dornava, Polzela) a v Chorvatsku (např. Maruševec, od roku 1883). Rodině von Pongratz (-Lippit) připadlo roku 1879 též panství Pernegg an der Mur ve Štýrsku (asi 45 km severně od města Graz), se zámkem, který je dodnes v majetku tohoto rodu. Zámek Maruševec v Chorvatsku byl rodu navrácen roku 1993.

Posledním ze synů - vojáků a dětí vůbec, byl:

Theodor Isidor Merta, (8.11.1853, Levoča - 17.1.1920, Vídeň XIII, Anhofstrasse č.p. 144). Dne 1.9.1875 byl vyřazen z vojenské akademie ve Vídeňském Novém Městě a přidělen k 58. pěšímu pluku. Dne 1.11.1880 avansoval do hodnosti nadporučíka. Dne 1.5.1888 byl povýšen na hejtmana II. třídy. Dne 1.5.1890 povýšen na hejtmana I. třídy. Dne 1.8.1895 byl pensionován. V době světové války byl dne 8.5.1917 reaktivován a povolán k technické vojenské komisi a 1.8.1917 byl jmenován majorem. Dne 1.1.1919 byl opět pensionován. Major Theodor Merta byl ženatý s jistou Paulou (nar. 1.11.1863, Vídeň - 21.11.1926, Vídeň). Oba leží pochováni na hřbitově „*Ober St. Veit*“ ve Vídni.

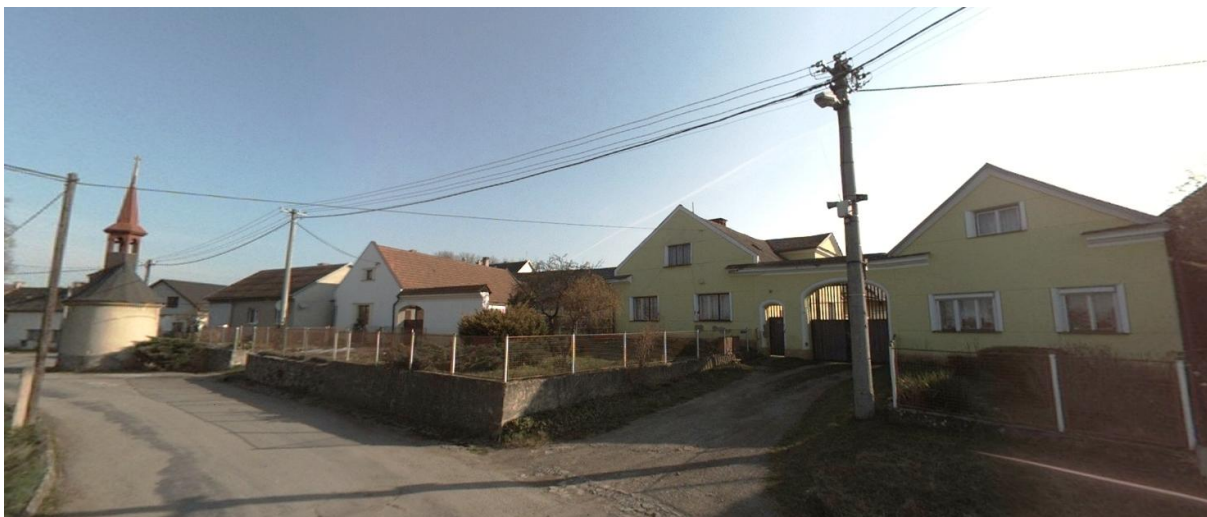
FOTO:

pečeť obce Stavenice z r. 1758

Stavenice, kaple

Stavenice, grunt č.p.16 rodu Mertů

Police č.p.41, hostinec rodu Mertů a Klimků

Police č.p.41, hostinec rodu Mertů a Klimků

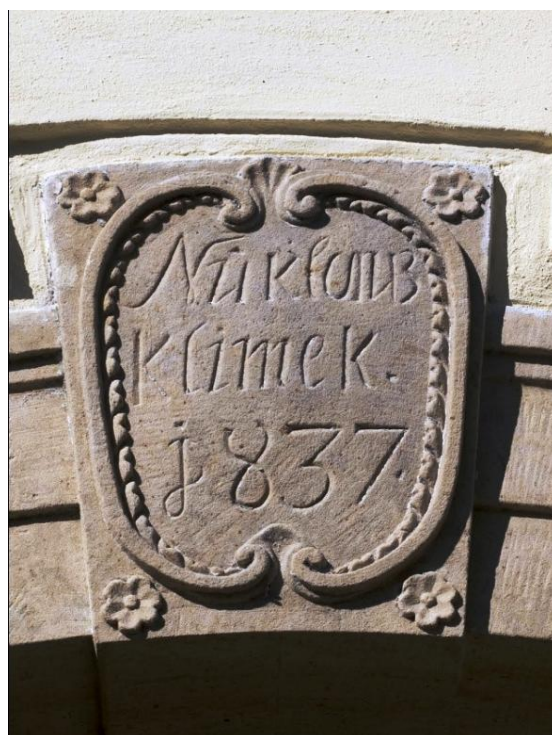
Postřelmov č.p.16 rodu Klimků

Postřelmov č.p.16 rodu Klimků

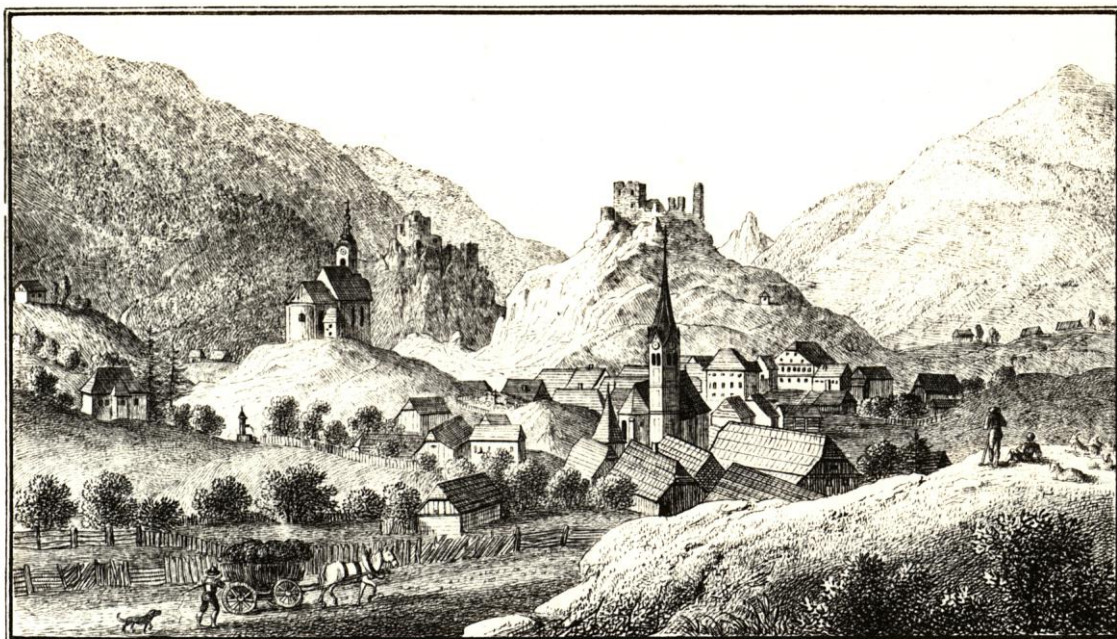
Postřelmov č.p.16 rodu Klimků

Postřelmov č.p.16 rodu Klimků, vstupní portál s monogramem Mikuláše Klimka a datem přestavby (r. 1837)

Weitensdorf/Vitanje, Slovinsko, od r. 1819 panství rodiny Mulley

Weitenstein/Vitanje, Slovinsko, od r. 1819 panství rodiny Mulley

-litografie z r. 1830 -

Weitenstein/Vitanje, Slovinsko

Wilhelmine Mertová, roz. Mulley, úmrtí oznámení

Weitenstein/Vitanje, Slovinsko, bývalá biskupská kurie z 15. století, panské sídlo rodu Mulley

Weitenstein/Vitanje, Slovinsko, bývalá biskupská kurie z 15. století, panské sídlo rodu Mulley

JUDr. Johann Merta Edler von Mährentreu (1808-1880)

JUDr. Johann Merta Edler von Mährentreu

Merta Edler von Mährentreu

rodový erb

JUDr. Johann Merta Edler von Mährentreu

-hrobka, Jihlava, centrální hřbitov-

Guthrie Castle (někdejší sídlo rodu Guthrie/ de Guttry)

Guttry. Ein aus Schottland stammendes Adelsgeschlecht, aus welchem Georg Guttry 20. Apr. 1673 das polnische Indigenat erhielt. — In der Hand der Familie war im Posenschen 1845 Paryszewo u. 1854 Piotrkowice. Ersteres Gut auch Parysz geschrieben, war nach Bauer, Adressb. S. 81, 1857 im Besitze Alexander's v. G. u. letzteres in dem des Landschafts-Rathes Hippolyt v. G.

Freih. v. Ledebur, I. S. 302 und III. S. 269.

rod Guthrie/Guttry, původně skotský rod, jehož větev se v 17. století usazuje v Polsku

erb rodu Guthrie/ de Guttry

Edler von Powa

Leopold Edler von Powa

-erb-

Emanuel Jan Merta

-Benátky, 1864-

Emanuel Jan Merta

-Verona, 1865-

Emanuel Jan Merta (1836-1899)

-polní podmaršálek-

Emanuel Jan Freiherr von Merta (1836-1899)

-polní zbrojmistr-

Emanuel Jan Merta a Klotylda Grünwaldová

Klotylda Grünewaldová, prov. Mertová
s dcerou Klotyldou Antonii Marií

Emanuel Jan Freiherr von Merta (1836-1899)

erb baronů Mertů

zleva sedící v křesle Klotýlda bar. Mertová (roz. Grunwaldová) na zemi sedící Marie Josefa Pelagiá bar. Mertová (Pawelská), naproti na zemi Karolína Grunwaldová (Bronická), stojící Klotýlda hr. Komorovská (roz. bar. Mertová) a Tadeáš Voj. hr. Komorowski

rodinné foto: baronka a baronessy z Mertů a Tadeáš Vojtěch hrabě Komorowski

Marie Josefa Pelagie baronka z Mertů

Rupert Pawelski

Tadeáš Vojtěch hrabě Komorowski (1899-1969)

Grafen von Liptowa und Orawa-Komorowski

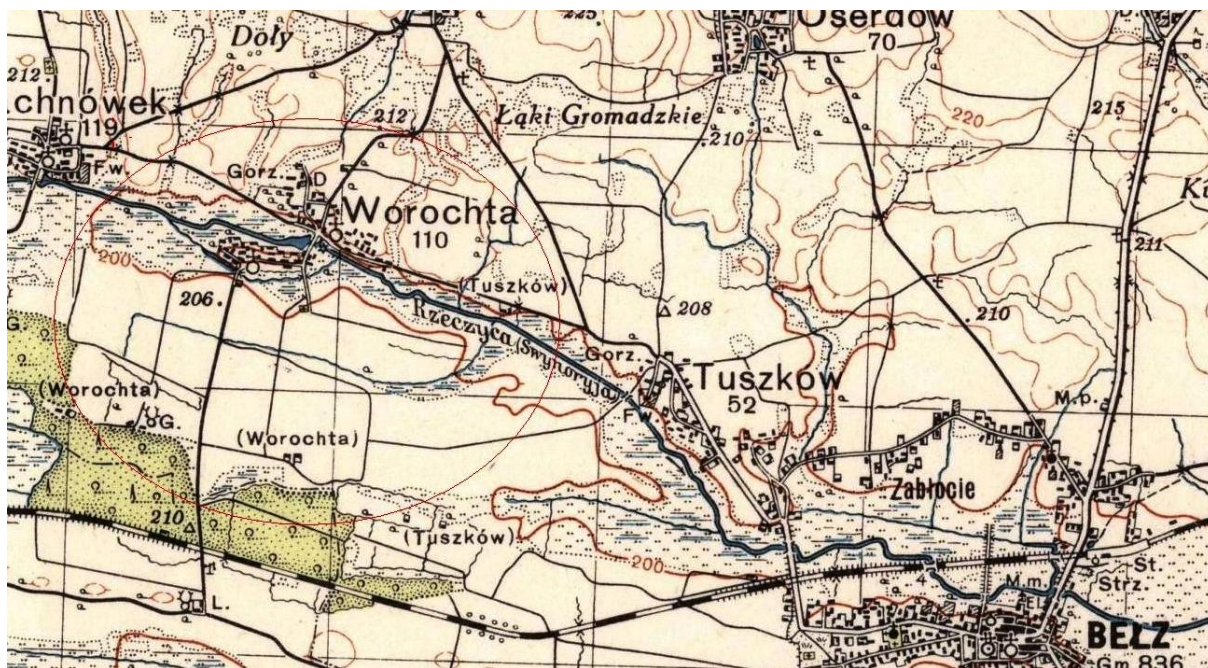
(Oesterreich-Ungarn)

- 1) Bestät. des Grf. (für Galizien), d. d. Wien 13. April 1793 (für Antonia verw. v. K. und Kinder) — I. Linie.
- 2) Erbländ.-Galiz. Grf. d. d. Wien 19. October 1803 (für Ignaz und Cyprian) — II. Linie.

erb hrabat von Liptowa und Orawa - Komorowski

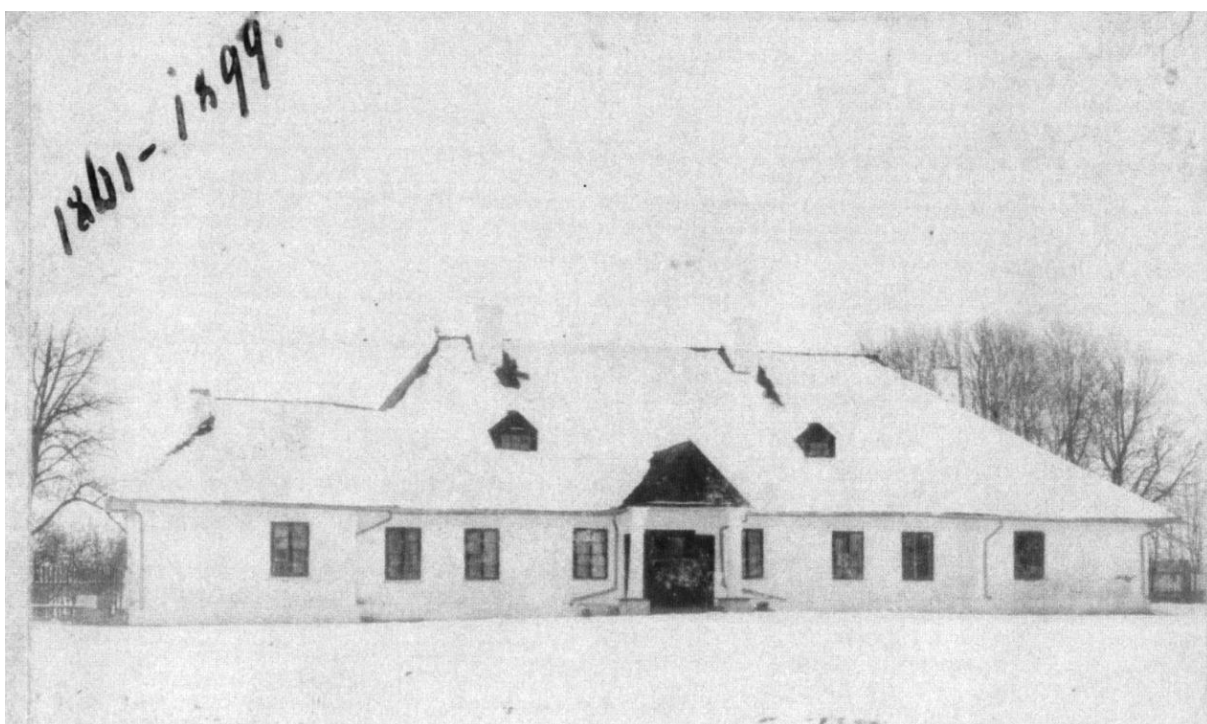
Josefov, pevnost – Mertova promenada

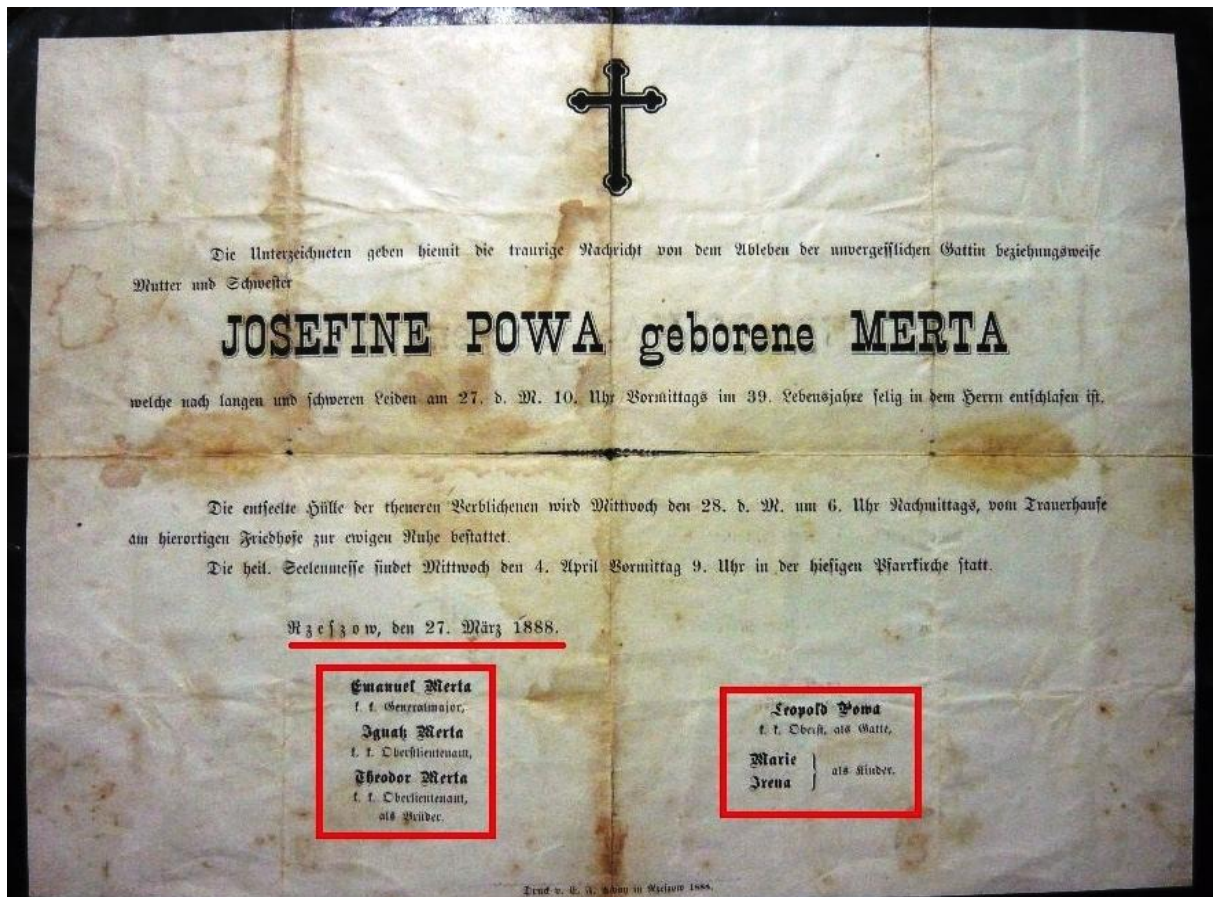
Worochta, historická mapa

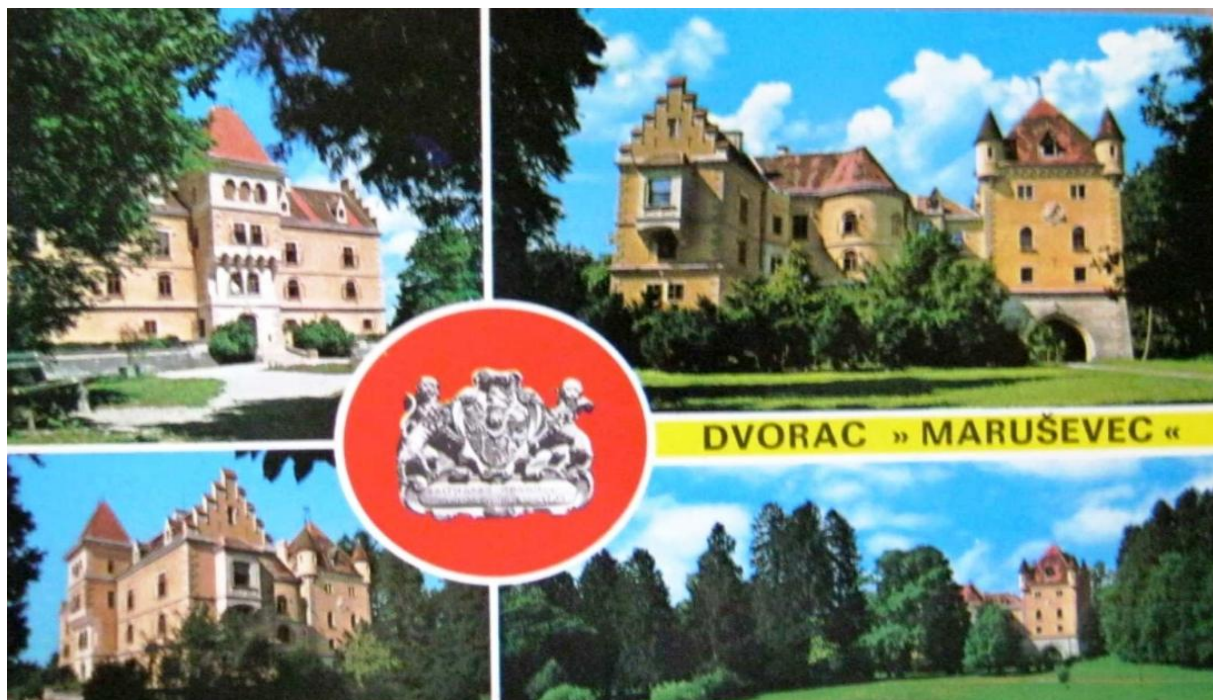
Worochta, zámeček rodu Grünewaldů a Mertů

Worochta, zámeček rodu Grünewaldů a Mertů

úmrtí oznámení Josefiny Johanny Powa, roz. Mertové (nar. 1849)

Maruševec, zámek rodu Pongratzů

Maruševec, zámek rodu Pongratzů

Polzela, zámek „Šenek“ rodu Pongratzů

Pernegg an der Mur, zámek rodu Pongratz-Lippitt

Pernegg an der Mur, zámek rodu Pongratz-Lippitt

erb rodu Pongratz